

гумъ, се отправи съ пѣргави стѣпки къмъ новодошлитѣ.
Стисна крепко рѣцетѣ имъ.

— Тукъ сѣ всички, — каза той. — Коца, Татимиръ, Хризъ, Иванко, Саца ... — следъ това прибави по-тихо, извърнатъ къмъ Белота: — Братовчеде, днесъ Ицо не е ли идвалъ у васъ?

Белота поклати глава.

— Това момче се е изгубило отъ снощи. Мама плака цѣль день. Азъ все се надѣвахъ, че е у васъ.

— Не ставай дете. Ицо е отишелъ на ловъ и е останалъ да спи въ манастира. Коньтъ му тукъ ли е?

— Не.

— Виждашъ ли? А нѣщо ново? Пратеникътъ върна ли се?

Сивитѣ очи на Бѣлгуна потъмнѣха. Между веждитѣ му се отсѣче дълбока отвесна брѣчка.

— Още не.

По-голѣмиятъ братъ Тодоръ разговаряше въ единъ жгълъ съ нѣкакъвъ възрастенъ духовникъ.

— За втори пѣтъ ми се яви на снѣ добропобедникътъ Димитъръ ... — каза тихо монахъ Василий, — яви ми се и каза „Богъ ме посла да помогна на бѣлгарското царство да се възобнови. Наближава великиятъ часъ ...“

Изведнажъ върху плочитѣ на двора звѣнна конски тропотъ. Нѣкой изтича бѣрзо по стѣлбитѣ, вратата се блѣсна широко и едно съвсемъ младо момче — задъхано, съ блестящи очи — застана на прага и извика:

— Солунъ падналъ!

Мѣжегѣ наскочаха, развикаха се, двама старци се прегърнаха насълзени, всички заобиколиха момчето, отрупаха го съ въпроси. То мълчеше съвсемъ бледо и се усмихваше, гърдитѣ му се дигаха бурно въ тежка умора. Съвсемъ бавно бузитѣ му полази гѣста алена багра.

— Кажи, кажи, отъ гдѣ знаешъ? Гдѣ си ходилъ?

Тодоръ се проврѣ между ликуващитѣ и сложи рѣка върху рамото на брата си.

— Отъ гдѣ знаешъ? — попита съ мекия си добъръ гласъ.